

CÂY MUÔNG RỪNG, VỊ THUỐC “THẦN KỲ”

HỒ NGỌC DIỆP

Hội Văn học Nghệ thuật tỉnh Quảng Bình

Nhiều năm, chân tay ông lở loét vì mắc một chứng bệnh ngoài da. Uống và bôi nhiều loại thuốc tây y của các bác sĩ chuyên khoa da liễu mà không khỏi. Năm 2010, lên xã miền núi của huyện Bố Trạch (Quảng Bình) để thăm người bà con, tình cờ gặp một người dân tộc Mã Liềng bày cho một loại cây rừng, vò nát, xoa vào. Hai ngày sau, các vết lở loét khô khan rồi lành hẳn. Biết là cây thuốc “thần kỳ”, ông mang về nhà trồng, chữa trị cho con cái và nhiều người trong vùng miền phí. Đó là ông Phan Văn Tôn sinh 1953, ở tổ dân phố 14, phường Bắc Nghĩa, thành phố Đồng Hới, tỉnh Quảng Bình. Trước đó nhiều vùng trong cơ thể ông tấy đỏ, ngứa ngáy. Gãi rồi mà cứ phải gãi thêm, vì quá ngứa. Gãi đến đâu máu tứa ra đến đó. Ông không dám ra ngoài, vì sợ gặp ai người ta cười cho và sợ hơn nữa là họ tránh xa mình. Vì vậy một thời gian dài ông thường hay mặc cảm, tự ti về bệnh tình của mình.

Ông đi khám ở khoa da liễu, bệnh viện thành phố. Bác sĩ chuyên khoa cho làm xét nghiệm máu, cho lấy mẫu bệnh để soi bằng kính hiển vi. Cuối cùng, bác sĩ kết luận ông bị nấm ngoài da. Ngoài việc bôi thuốc mỡ nặn từ ống tuýp, bác sĩ còn kê đơn để ông mua thuốc ngoài, (vì loại thuốc này bệnh viện không có để cấp cho bệnh nhân). Nhưng chỉ được một tháng, da ông lại tấy đỏ.

“Có bệnh thì vái tứ phương”. Con trai đầu của ông làm việc trong thành phố Hồ Chí Minh điện mời ông vào để chữa trị. Nhưng tại đây hết thầy tây y lại đông y chữa, bệnh vẫn hoàn bệnh. Sau một thời gian ông suy nghĩ: “Thôi, mình có vợ, có con rồi, không cần gì nữa cả. Bệnh không làm chết người, mặc kệ

nó”, ông đành sống chung với bệnh tật với những ý nghĩ tự ti như thế. Một điều ông nhận ra, uống thuốc tây y, thường có tác dụng phụ. Những lần uống thuốc để trị bệnh ngoài da thì nội thân bị tổn hại. Ông đau đầu, mất ngủ trong những lần uống thuốc như thế.

Năm 2010, trong chuyến lên xã miền núi huyện Bố Trạch để thăm người bà con, một người dân tộc Mã Liềng thấy ở hai bàn tay và cổ ông đỏ từng mảng, lại hay gãi, liền “vô tư cái bụng” chỉ cho ông một thứ cây bên đường, mà rằng: “Hái nó, vò đi, xát vô, khỏi ngay mà!”. Ông chẳng đắn đo, làm theo. Quái lạ, tói đó, mấy mảng da bấy lâu làm cực, làm khổ ông, cứ “gào thét” bắt ông phải gãi thì nằm im lìm, mềm mại. Hôm sau, ông lại ra chỗ cây hôm trước hái tiếp, vò và xát thêm thì những chỗ lở ngứa ngoài da trước đó đều “lùi” sạch. Da dẻ đã lại trơn tru. Hôm sau ông tìm đến người dân tộc Mã Liềng đã bày cho mình cây thuốc quý chữa trị bệnh ngoài da để tạ ơn. Anh ta cười vang, có chi mô mà ơn với huệ. Miêng biết thì miêng bày cho bạn để bạn còn bày cho người khác. Có thuốc lá mời miêng một điếu là được rồi!. Tôi trao cả bao thuốc lá cho anh ta. Anh ta rút chỉ một điếu và lại nói: Ừ, cho miêng thì miêng lấy, miêng chỉ xin một điếu thôi mà, cất đi mà hút trên đường về!, ông Tôn kể lại chuyện không hề thêm thắt.

Cây “thần dược” trị bệnh ngoài da mà người Mã Liềng bày cho ông Tôn được gọi là cây muông rừng. Nó thân gỗ, thuộc loại họ phụợng. Nhưng lá to, mọc song đối, thon dần từ nhánh lên đọt. Muông phát triển từng khóm, nhiều cành, cao không quá đầu người. Đầu thu, cành non trở hoa vàng. Hoa đậu hạt. Hạt rụng xuống, mọc lên những cây con.

Cũng có thể tạo giống bằng cách bứng nhánh cây có rễ. Theo ông Tôn cho biết, hái lá cây muông để chữa trị bệnh thường hái đọt vào buổi sáng. Vì lúc đó độc chất tụ ở đó nhiều hơn những lúc khác.

Ông Tôn mang cây “thần dược” chữa bệnh ngoài da từ rừng núi Bồ Trạch về trồng trong vườn nhà. Đầu tiên là ông chữa cho đứa con trai thứ ba của ông, cháu Phan Văn Châu 15 tuổi. Cháu Châu cũng như bố, bị nấm ăn từ chân lên đến bẹn. Xoa lá cây muông 2 buổi, nấm hết hẳn không dám trở lại lần 2.

Tin lành đồn xa, chị Phan Thị Lý, sinh 1984, ngụ xã Đức Trạch, huyện Bồ Trạch, tỉnh Quảng Bình nghe tin đã tìm đến. Chị bị nấm ngoài da làm da sùi lên như vảy cá nhiều chỗ ở tay, ở cổ, ở lưng đã lâu năm. Chữa trị nhiều loại thuốc mà không khỏi. Thế nhưng khi xát lá muông rừng (lấy từ vườn ông Tôn) hai ngày sau, nấm trên da dẻ của chị đỡ hẳn.

Trước đó, chúng tôi tìm về thôn Trung Bính, xã Bảo Ninh, thành phố Đồng Hới, gặp anh Phạm Cường, 25 tuổi, người có thâm niên mắc phải chứng bệnh nấm ký sinh. Anh Phạm Cường tâm sự: “Tui bị nấm ngoài da, lở khắp người. Trên hai tay, trên cổ, trên mặt, những bộ phận mà người ngoài khi nhìn vào đều thấy “sợ”. Họ tránh xa tôi, vì sợ lây. Khi lấy lá muông rừng ở ông Tôn về, vò nhỏ, xát vào, hai, ba ngày sau, bệnh được cải thiện. Nhờ thế mà tôi lấy được vợ, vì trước đó cô ấy tìm cách xa lánh tôi, tưởng tôi bị bệnh hủi nữa chứ!”

Hôm chúng tôi đến tìm hiểu cây muông rừng “thần dược” chữa bệnh ngoài da của ông Phan Văn Tôn, có một người phụ nữ trong xóm cũng đến xin ông hái nắm lá đó. Thật bất

Cây muông rừng

Ảnh: H.N.D

ngờ khi nghe người ấy nói: “Lá muông rừng này còn chữa được bệnh heo bò táo bón, hay thiệt! Tui vò nát lá, trộn trong thức ăn, nay con heo nái đã đỡ rồi. Tui hái về thêm một nắm nữa cho nó dứt hẳn bệnh”.

Hỏi ông Tôn, ông gật đầu, tươi cười: “Rứa đó! Lá muông rừng này còn có tác dụng chữa táo bón cho heo, trâu bò. Bà con xa gần đều đến hái lá này “thông ruột” cho gia súc của họ rất hiệu nghiệm”.

Biết được giá trị độc đáo của cây muông rừng, chúng tôi hỏi ông Phan Văn Tôn: “Tại sao sở hữu loại cây lá “thần dược” chữa trị cho người và gia súc như thế mà không giữ kín, biến mình thành một thầy lang, chuyên chữa bệnh ngoài da và một vị thú y, chữa bệnh cho gia súc, chắc chắn sẽ hái ra tiền tha hồ?”. Ông tươi cười: “Người Mã Liềng bày cho tui cây thuốc quý và dặn tui nên bày cho người khác. Người dân tộc họ sống tốt thế, thì ít ra mình phải sống bằng họ chứ! Tui chỉ làm anh nông dân thực thụ với ba sào ruộng lúa và ba sào đất màu trồng mía thôi”.

Nhìn đàn lợn trong chuồng ông, con nào con nấy mập mạp, thật sướng mắt. Có lẽ, ông đã “thông ruột” cho chúng nó khi bị táo bón bằng cây muông rừng nên nó béo tốt như thế ■